

Stagnation avler Stagnation. Jeg ser ikke rettere end, at naar man ikke vil gaa Lock-out-Vejen, ikke vil trykke Lønningerne ned, maa man enten gaa frem efter de Principper, som er nedlagt i de Kriseværnsforslag, der har været forelagt fra konservativ og socialdemokratisk Side, eller ogsaa man søge at finde Midler til i hvert Fald midlertidigt at raade Bod paa den ekstraordinære, eller i alt Fald store Arbejdsløshed, der hersker. Man kan ikke stille sig afvisende baade til Lønnedgangen og til de Forslag om Krisehjælp, der har været forelagt, og saa samtidig berøve dem, der nu er uforskyldt arbejdsløse, ekstraordinær Hjælp. Derfor vil jeg gerne paa ny rette det Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister: Hvorledes forstaar han Situationen? Mener han, at det er berettiget, at Arbejdsgiverne, efter at Regeringen har givet dem saa stor en Gave, som den har, ved at ophæve den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, ganske roligt forlænger Overenskomsterne uden at søge Lønnen nedsat og bliver ved som hidtil? Og hvis han ikke mener det, er det saa Regeringens Hensigt at søge at skride ind her og søge at faa dette forandret, naar en Lønnedgang i Regeringens Øjne er det virksomste Middel? Og til konservativ Side vil jeg gerne rette det Spørgsmaal, om de Konservative vil indskrænke sig til et blankt Nej til det Forslag, der her er forelagt fra socialdemokratisk Side, og samtidig, vil akkviescere ved den Afvisning, der fra Regeringens Side i Fjor har fundet Sted overfor de Kriseforslag, der fra konservativ Side blev fremsat. Jeg synes ikke, at man som Konservativ, som de, der ved Siden af Arbejderpartiet først og fremmest er sat til at varetage de store Byers Interesser, kan ræsonnere som saa: Vilader staa til. Det kan man gøre, naar man er Venstre-Agrar-Politiker, men man kan ikke som Konservativ baade blankt afseje et Forslag som det, her foreligger, billige, at Arbejdsgiverne intet gør for at sætte Arbejdslønningerne ned, og samtidig akkviescere ved, at der fra Regeringens Side intet som helst gøres for at iværksætte Kriseforanstaltninger for at fremskaffe Arbejde. I 1921, da vi havde den store, ekstraordinære Arbejdsløshed, erklærede det ærede Medlem Hr. Stauning som Ordfører for Oppositionen, at nu var det sidste Korsvej, han svarede ikke for, hvad man fra Arbejderhold vilde foretage sig, hvis Regeringen intet foretog sig. Jeg hævdede den Gang, at jeg betragtede det ikke som en borgerlig konservativ Op-gave at være med til at slaa Arbejdernes

Skridt for Skridt erhvervede økonomiske Lefevod i Stykker — og det Standpunkt hylder jeg fremdeles. Naar der ikke er absolut tvungende Nødvendighed derfor, naar det er muligt at vise andre Veje, som kan afhjælpe den ekstraordinære Arbejdsløshed ved et Sammenspil af Regeringsinitiativ og Privatinitiativ, saa skal man ikke raabe paa Lønnedgang for Arbejderklassens Vedkommende som generel Foranstaltning, og man skal det saa meget mindre, som Industriens egne Ledere, dens betydeligste Mænd, giver de danske Arbejdere følgende Skudsmaal — det er Direktør Thomsen ved Aarhus Oliemøller, tidligere Direktør for A/S Titan, der har udtalt sig om den nuværende Krisesituation til Dagbladet „København“. Han siger om den danske Arbejder: „Han er usædvanlig intelligent, omgængelig og ubestridelig dygtig, og hvad der ikke er hans mindste Dyd, han er personlig villig, ogsaa i Stand til at yde betydelig mere Arbejde indenfor en given Tid end en Arbejder i Tyskland eller England. Det er derfor kun ogsaa simpel Retfærdighed, at han faar en højere Løn end disse“. Det siger Direktør Thomsen, i samme Aandedræt som man fra Arbejdsgivernes Side har hævdet, at Lønningerne maa ned, for ellers falder hele det danske Erhvervssamfund fra hinanden; jeg forstaar ikke Meningen deraf. Men jeg kan ikke andet end udtrykke min uforbeholdne Glæde ved at se en saadan Udtalelse, et saadant Skudsmaal af den danske Arbejder fra en ledende Industrimands Side. Hvis en Husassistent kom til mig med en Anbefaling som den der, saa vilde jeg fæste hende øjeblikkelig, for jeg ved, at selv om jeg skulde give hende lidt højere Løn, end en ringere Husassistent faar, saa vilde det komme mange Gange igen i Form af en bedre Økonomi for mig.

Det er kun et enkelt lille Eksempel fra min egen praktiske Erfaring; jeg har lønnet dygtige Folk ekstraordinært højt, og jeg ved, at jeg har tjent godt ved det. Jeg tror, at det samme kan ogsaa gælde i den store Samfundshusholdning.

Det er aldeles ikke givet, at den Vej, den højtærede Regering saa ensidigt er slaaet ind paa, er den eneste saliggørende. Jeg tror ikke, der er anden Vej ud af den ekstraordinære økonomiske Svækkelse og sociale Instabilitet, som vi befinder os i, end at Parterne kommer hinanden i Møde, men den Holdning, den højtærede Regering har indtaget, har virkelig ikke bidraget til, at Parterne kommer til Forstaaelse. Den Vej,